

DAVID STOREY
HJEM

1985

DEN NATIONALE SCENE

1986

premiere

Tidsskrift for DEN NATIONALE SCENE
nr. 9 - 1985

Ansvarlig utgiver: Kjetil Bang-Hansen. Redaksjon: Kirsten Broch, Tom Remlov og Gunnar Staalesen. Fotos fra forestillingen: Hans Jørgen Brun. Omslag og plakat: Elly Prestegård. Redaksjonens adresse: Postboks 78, 5001 Bergen. Grafisk utforming: Markedskonsult A/S. Sats: Sats & Montasje. Trykk: Havel.

109161649

Hjem

av David Storey

Oversatt av Elisabeth Thams

Regi: Pål Øverland

Dekorasjon og kostymer: Worm Winther

Musikk: Knut Skodvin og John Gaasland

Masker: Håkan Hede

Lys: Asbjørn Johnsen og Willy Myklestad

Jack Johan Sverre
Harry Eilif Armand
Marjorie Ragnhild Hiorthøy
Kathleen Grete Nordrå
Alfred Ola Otnes

Inspisient: Bjørn Isaksen

Rekvisitør: Bastiaan van der Pas

Sufflør: Marit Sognes

Teaterforlag: Nordiska Teaterförlaget/ed. Wilhelm Hansen

Premiere på Store Scene: 9. november 1985.

Forestillingen varer ca. 2 timer. En pause.

Fotografering og lydbåndopptak under forestillingen er ikke tillatt.

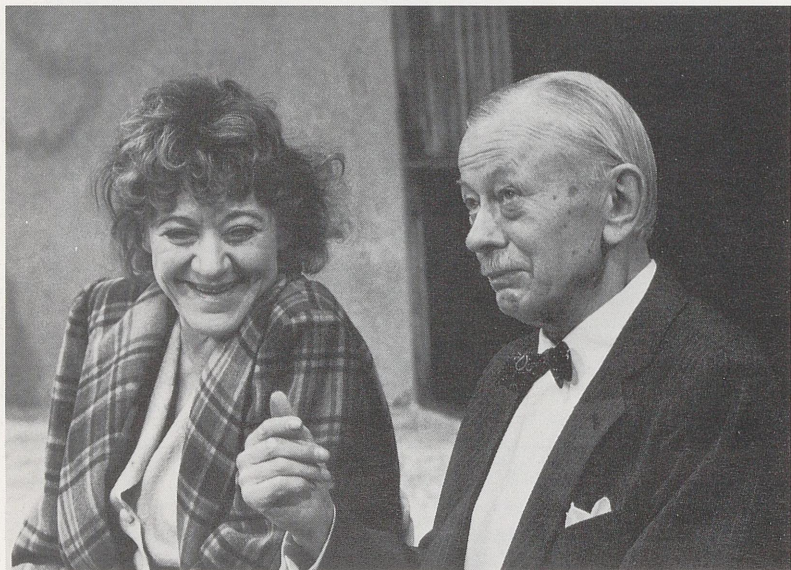
Vi takker: John Cardo for tryllekunstnerisk assistanse

KJÆRE PUBLIKUM

Vi skifter toneart. Fra frodig, farverik og brautende bondeskildring hos den sosiale opprører Bertolt Brecht til et stille, nesten grått skuespill med den såre og dypt ironiske tittel: «Hjem». Et sprang i dramatisk egenart og klangfarve som er en del av teatrets vesen. Og gjennom sesongens skiftende repertoar søker vi ikke bare den markskrikereske variasjon, men også nye stier til mennesket og dets situasjon. Egentlig er nok ikke veien så lang fra den buldrende Brecht til den bleke, stille David Storey.

Hjem. Et begrep som for oss alle rommer et vell av assosiasjoner. Av smak, av lukt, av bilder, fellesskap og trygghet. Uansett hvor ulykkelig vår barndom kan ha vært, uansett hvor mange skilsmisser vi har måttet gå igjennom senere i livet, det korte enkle ord rommer likevel noe av det vi alle lengter etter der inne i oss. Den kjerne som engang ble sprengt, som *måtte* sprenges, men som vi likefullt bruker halve livet vårt på å prøve å sette sammen igjen. For er det ikke nettopp den adressen som står på alle koffertene ombord i disse skip «that passes in the night»? Vi tror det.

Men det kan synes som om det å lage hjem kanskje ikke lenger er så enkelt for oss mennesker. Vi er vel kanskje for utrygge til det. Men én ting er dette at vi alle er blitt rastløse passasjerer, en annen at vi så resolutt kaster de

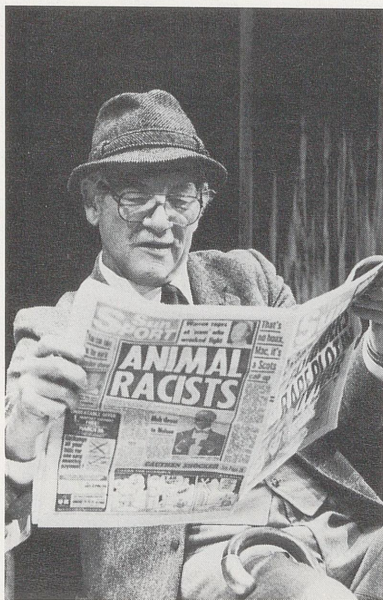

svake overbord. De som hverken produserer eller konsumerer får ingen billett, de som ikke kan skjule sin nakenhet interesserer oss ikke. Vi overlater dem til de skjulte rom og den nagende angst. Og denslags hjem er vi åpenbart fremdeles i stand til å lage –.

Når vi i den tunge november vil nærme oss noen mennesker som på en eller annen måte er satt utenfor gjennom på en eller annen måte å være satt inne, så er ikke dette for å gjøre høsten og den mørke dag tyngre. Det er for med bakgrunn i Bertolt Brechts robuste sosiale livsskildring også å minne om hvor spinkelt det egentlig er, dette menneskesinn som kastes rundt i vår verden. Og i sin skildring av disse avrevne mennesker som snubler omkring i sin isolasjon på et eller annet slags udefinert «hjem», i denne både ømme og brutale skildring gir David Storey oss også et håp. Disse menneskene lever tross alt der inne i det tåkete grå. De famler mot hverandre, de søker å knytte tråder i seg, rundt seg – de strever mot et fornyet liv. I selve denne famlende streben ligger all menneskehetens håp. Vi bærer spirer til nytt liv i oss. Det hviler i vårt innerste slik våren tålmodig venter i jorden under november-regnet som dunderer mot bakken rundt oss.

Velkommen.

Hjertilgang-fansen

«JEG BARE BEGYNNER PÅ BEGYNNELSEN»

Om dramatikeren David Storey

David Storey er født i Wakefield i Yorkshire i 1933, og vokste opp som sønn av en gruvarbeider i de to hardeste ti-år i moderne europeisk historie, midt i det industrielle Nord-England. Først som profesjonell rugby-spiller, siden som lærer og endelig som anerkjent forfatter greide han å legge sitt miljø bak seg og kom ut i verden. Likevel henlegger han gjerne handlingen i både romaner og skuespill nettopp til nord-engelsk arbeiderklasse miljø, og en grunnleggende konflikt i alt han skriver er mellom det nære, kjente, stengte, og det åpne, flyktige, usikre. Han sier selv at han tror hans forfatterskap dreier seg om oppbrudd, «ikke om å vinne lykken, men om forsoning med menneskets vilkår».

Som dramatiker kom Storey sent med i den store og innflytelsesrike bølgen av britiske etterkrigstalentene. Men han kom med full styrke og viste seg snart fullt på høyde med samtidige forgjengere som John Osborne, Arnold Wesker og Harold Pinter. Med sin «forsin-

kete» debut i 1967, har han rukket å få ut vel et dusin skuespill til nå. Og de aller fleste av dem har vært umiddelbare suksesser, hjemme i England såvel som i utlandet. Hans mest kjente er «Teltet» («The Contractor», 1969), «Hjem» («Home», 1970) «Garderoben» («The Changing Room», 1971) og «Farmen» («The Farm», 1974). Her i Norge har vi hittil fått se «Hjem» og «Farmen» (begge på Nationaltheatret), foruten et senere, mindre påaktet stykke – «Søstre» (1978) – som ble oppført på Rogaland Teater.

Alle Storeys skuespill hører på den ene eller andre måte hjemme i den realistiske genre, som kanskje særlig engelsk teater har vært eksponent for de siste 20 årene. Et nytt ytterpunkt i denne dramatikken representerer f.eks. Alan Ayckbourn, som med sine farser fra et lavere middelklasse miljø tegner et meget presist og treffende bilde av en dominerende kultur i det moderne Vest-Europa. Et annet ytterpunkt representerer Pinter, som med sin mekaniske poesi bl.a. viser hvordan en «normal» overflate kan skjule ukjente, bisarre verdener. Storey beveger seg i sin dramatik et sted mellom disse to – ikke minst i kveldens skuespill.

Selv deler han sine stykker i to kategorier: «konvensjonelle», konversationsstykker som f.eks. «Farmen», der det som skjer først og fremst ligger i dialogen – og de «teatrale», der det sentrale gjerne er en konkret fysisk handling. Et eksempel på det siste er «Teltet», der det i løpet av forestillingen blir reist og revet et enormt telt på scenen – og det er egentlig det eneste som skjer. Men vi får oppleve et realistisk ritu-

ale som plassert på en scene får betydningsmuligheter langt utover det konkrete. Ellers er nok Storey blitt særlig kjent for sin dialogkunst. Og med rette: dialogen er «naturlig» på en besnærende og enkel måte – lett-flytende og «skuespillervennlig» som vi gjerne sier i teatret – men ikke et øyeblikk tilfeldig, og som regel også med en klang av noe «annet» under det virkelighetsnære. Her er «Hjem» et spesielt godt eksempel – det er dialogen som bærer, og til tross for at lite – om noe! – sies, foregår det et intenst liv mellom personene. Dette trekk hos Storey gjenspeiler vel egentlig hans måte å skrive på. «Jeg bare begynner på begynnelsen,» sier han. «Jeg vet ikke hva eller hvem jeg skal skrive om, eller iallfall svært lite om dem, men jeg lar dem få snakke. Vanligvis er det hele overstått på et par-tre dager.»

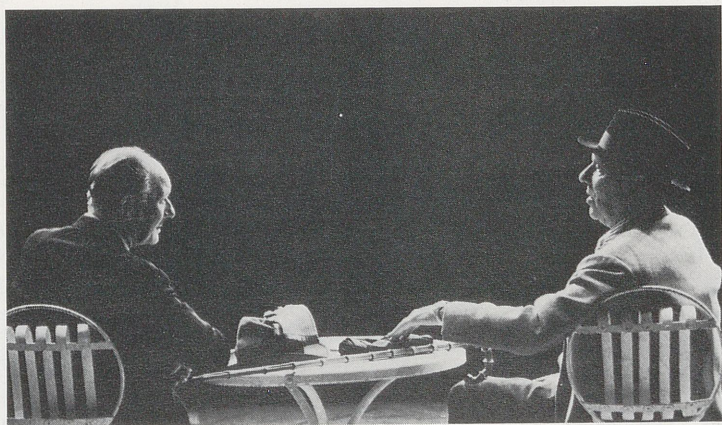
Ved siden av dramatikken anses Storey også som en av Englands fremste prosaforfattere, med en rekke anerkjente romaner til sitt navn. De mest kjente er «This Sporting Life» (som ble filmet av Lindsay Anderson, en film som også har vært vist i norsk fjernsyn), «Flight

into Camden» og «Radcliffe». Om dette vekselbruket sier Storey at det er «påtvungne raptuser»: møter han for langvarig motbør innenfor den ene formen, veksler han til den andre!

Men uansett hvilken genre man måtte sogne til, eller foretrekke, vil det for de aller fleste som kjenner Storeys navn, være ett verk man først forbinder med ham – og det er kveldens skuespill. «Hjem» må sies å være blitt Storeys «klassiker».

Storey skrev to versjoner av skuespillet. Hans beskrivelse av forskjellen mellom de to kan her til slutt tjene som illustrasjon på hans forhold til sin egen kunst: «På meg virker en tekst død om jeg ved gjennomlesning fullt ut fatter hva den dreier seg om. Det er når jeg føler at jeg ikke riktig vet hva det hele går ut på at det får liv – ja, det blir nesten bare levende i den grad det unngår eller unndrar seg nærmere forklaring. Den første versjonen av «Hjem» forstod jeg helt og holdent, så den var like død som et foredrag. Den andre, den som ble oppført, blir jeg ikke klok på: den lever sitt eget liv.»

TR.

John Gielgud og Ralph Richardson i førsteoppførelsen av «Home» på The Royal Court, 1970.

LITTLE JACK HORNER

*Little Jack Horner
sat in a corner
Eating his Christmas pie;
He put his thumb,
and he pulled out a plum,
And said, «What a good boy am I!»*

UTDRAG FRA DIALOGEN

Her får vi en liten smakebit av dialogen fra «Hjem»: knapp, men presis og underfundig.

Harry
Ta min far, for eksempel.

Harry
Barn.

Jack
Å ja?

Jack
Å ja.

Harry
En mann utenom det vanlige i enhver forstand. Og allikevel. Hele sitt liv var han ute av stand til å slukke et lys.

Harry
Yngst.

Jack
Jasså?

Jack
Du?

Harry
Overtro. Måtte lyset slukkes, fikk han alltid en annen til å gjøre det.

Harry
Ja.

Jack
Merkelig.

Jack
En av syv.

Harry
Som menneske var han ellers usedvanlig fin og beskjeden.

Harry
Syv!

Jack
Ja.

Jack
Store familier den gangen.

Harry
Mor var hans rake motsetning.

Harry
Ja.

Jack
Ja.

Jack
Familieliv.

Harry
Voldsom livsappetitt.

Harry
Ja.

Jack
Jasså?

Jack
Uten det, ville ikke samfunnet ha vært hva det er i dag.

Harry
Tre.

Harry
Nei.

Jack
Tre?

Jack
Men, men.

Harry
Ja.

EN DRAMATIKER BLIR TIL

David Storey er en suksess-dramatiker. Med relativ letthet får han sine stykker oppført i de fleste verdenshjørner. Her i Norge er han en av dem som gir stadig ny føde til striden mellom teatrene og forfatterne: en av disse importerte suksesser som oppføres til fortregning for vår egne, nasjonale dramatikere, som tvinger våre egne dramatikere til å gå og vente i uendelig vånede før de så som regel blir refusert på nytt, og kanskje tvinges inn i prosaen og poesien for å komme til orde med det de har på hjertet. Men David Storey har også ventet i sin tid. Og mer enn én gang har han søkt seg tilbake til romanen, som var der han begynte som forfatter.

I nedenstående utdrag fra boka «At the Royal Court» forteller han at det gikk sju magre, forvirrende år før han ble godtatt som dramatiker. Enkelte norske kolleger vil nok forbauses over hvilket gjenkjennelig bilde han tegner.

Min roman «This Sporting Life» skulle filmes, og Lindsay Anderson og jeg var på biltur i Nord-England på jakt etter locations. Jeg husker vi kjørte nedover en trist bakgate i Huddersfield og så oss om etter et sted å spise, da Lindsay spurte om jeg bortsett fra dette film-manuset hadde prøvet meg på dramatikker noen gang. Vi stanset ved en liten kafe på et hjørne, og først da den verste sulten var stillet, kom jeg på at jeg jo hadde et stykke liggende. Jeg hadde skrevet det to år tidligere, i 1958, i ren desperasjon over ikke å få en roman utgitt. Det var høstferie på skolen der jeg underviste, og jeg hadde reist hjem, og i løpet av tre dager skrev jeg et skuespill om en skolelærer som går fra forstanden.

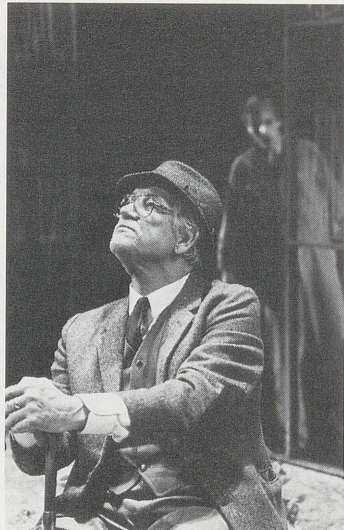
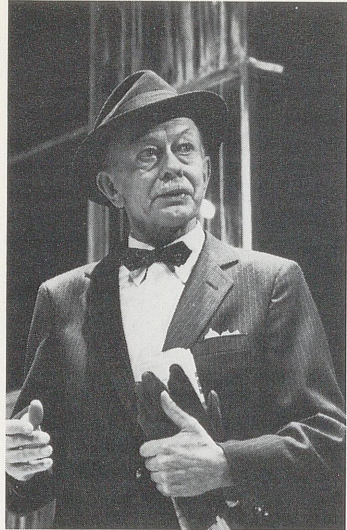
– Er det noe bra, da? spurte Lindsay.

– Jeg husker ikke, sa jeg, jeg har ikke renskrevet det en gang.

Det nøyaktige hendelsesforløp etter dette er jeg ikke helt sikker på, men på ett eller annet tidspunkt befinner Lindsay og jeg oss utenfor The Royal Court på vei inn i teatret, da Lindsay plutselig stanser og roper til en gråhåret skikkelse med pipe i munnen og en bunke papirer under armen. I det han kommer bort til oss sier han: «Jeg har lest stykket ditt. Det kan kanskje la seg spille.» Det var mitt første møte med The Royal Courts legendariske sjef, George Devine.

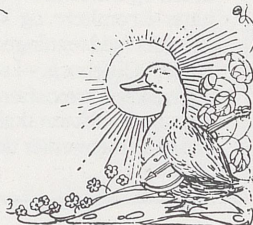
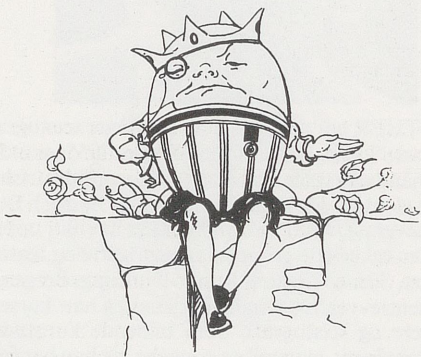
Først var det en plan om å gjøre stykket med Richard Harris, som en oppvarming til «Sporting Life»-filmen. Den ble stadig utsatt og til slutt skrinlagt. To påfølgende forsøk på å få stykket oppført trakk ut i mange måneder før de også rant ut i sanden. Fra fjernsynstasjoner som ba om å få lese det, fikk jeg det i retur ikke mindre enn fire ganger. Det ble sendt til en hel rekke av landsdels-scenene – og enstemmig refusert. Til slutt ba The Royal Shakespeare Company om å få det, og derfra hørte jeg aldri siden et ord. Seks år etter at jeg først leverte det inn, ble det kjøpt av The Traverse Theatre i Edinburgh, på initiativ av en tidligere regi-assistent på The Royal Court, og oppført i 1966. Neste sommer – etter sju år – hadde det sin premiere på The Royal Court. Gjennom en endeløs periode med skiftende håp og skuffelser var tittelen da blitt forandret fra den opprinnelige «To Die With the Philistines» til «The Restoration of Arnold Middleton» – en liten ironi som kanskje bare jeg hadde glede av.

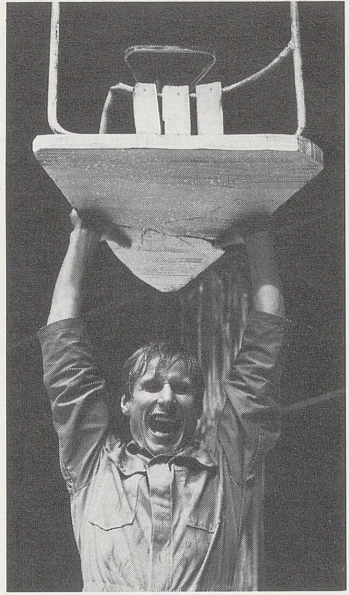
Etter datidens mål – årene etter teaterrevolusjonen i 1956 – var det en suksess, og det sporet meg til å skrive en hel serie skuespill i rask rekkefølge. I løpet av de neste tre årene fikk de beste av dem sin oppførelse på The Royal Court.

HUMPTY DUMPTY

*Humpty Dumpty sat on a wall,
Humpty Dumpty had a great fall:
All the King's horses, and all the King's Men,
Couldn't put Humpty together again!*

WORM WINTHER har med «Hjem» sin første scenografoppgave på Den Nationale Scene. Han er født i Bergen i 1955, er utdannet ved Bergen Kunsthåndverkskole, og tilknyttet Konstindustriskolan i Göteborg var han elev hos den kjente scenografen Jindrich Dusek (også kjent fra oppgaver på DNS). Worm Winther har hatt oppgaver som scenograf for en rekke frie grupper, amatørteatre og teaterlag, bl.a. for Smugteatret, Scene 7, Teatret Rundt-Omkring, Bergen Kammeropera og Studentrevyen 1984. han har dessuten hatt kurser og seminarer i romlære og scenografi. Som bildende kunstner har han arbeidet med tegninger, akvarell og gouache, og han har fremdeles et ateliér i Göteborg. – I sceneløsningen til «Hjem» har han lagt vekt på å gjenskape atmosfæren som menneskene i stykket utstråler, samtidig som publikum skal ha opplevelsen av at det er en virkelig park og virkelige mennesker de møter.

MARY, MARY

*Mary, Mary, quite contrary,
How does your garden grow?
With silver bells and cockle shells,
And pretty maids all of a row;
Yes, pretty maids all of a row.*

PÅ STORE SCENE I DESEMBER:

LYSESTAKEN

AV ALFRED DE MUSSET

Regi: Kjetil Bang-Hansen.

Dekorasjon og kostymer:

Helge Hoff Monsen.

Med: Marit Østbye, Thor Hjorth-Jenssen, Kim Kalsås, Sverre Røssummoen, Bjørn Sothberg, Karin Stautland, Dennis Storhøi og Lars Steinar Sørbø.

«Lysestaken» av den franske dikteren Alfred de Musset blir Kjetil Bang-Hansens siste oppsetning på DNS i denne omgang, og han tar farvel i lyst og lett humør, i en oppsetning som vil være mer i slekt med «Leken i skogen» enn med «Raskolnikov», «Nanawatai!» og «Kongehuset Teben».

Handlingen i «Lysestaken» tar oss med til en idyllisk liten fransk garnisonsby i 1830-årene. Krigen er langt borte, og soldater og offiserer fordriver tiden med å flørte og gå på jentejakt. Eller omvendt. Sentralt i stykket står iallfall en henrivende offisershustru som legger en ytterst sinnrik plan for å skjule for sin ekte mann at hun har funnet seg en elsker. For å dekke over dette, oppmuntrer hun en av de aller yngste offiserene til å gjøre haneben til henne, slik at ektemannens mistanke skal gå i den retningen og ikke til den fyrrige elskereren hun virkelig har. Men så viser det seg selvfølgelig

at Amor har lagt sine egne planer, og vips!, så sitter de i fellen, den ene etter den andre.

«Lysestaken» er en frivol og romantisk komedie full av ekte fransk *esprit*, en pastellfarget teaterlek, som vil både more og forføre. For å gjenskape garnisonsbyens tette miljø, bygger scenografen Helge Hoff Monsen en hel liten by på teatrets dreiescene – og så kan Kjærlighetskarusellen settes i gang ...

NORGESPREMIERE PÅ

**Store
Scene
I DESEMBER**

Bergens Teatermuseum

Villavei 5, gir en morsom og instruktiv innføring i bergensk scenekunst gjennom 200 år – ved et rikt billedmateriale, teater- og scenemodeller, kostymer, teknisk utstyr, plakater og rekvisitter.

Åpent søndag kl. 12.00–15.00

Gruppesøk utenom åpningstiden etter avtale, tlf. 21 29 63

På Småscenen:

ENGLER MED PARAPLY

En kabaret bygget over tekster av Svend Svendsen

Musikk: Finn Ludt, Kristian Hauger og Harald Dahlstrøm.

Utvalg og tekstredaksjon:

Rhine Skaanes og

Gunnar Staalesen.

Regi: Ola B. Johannessen.

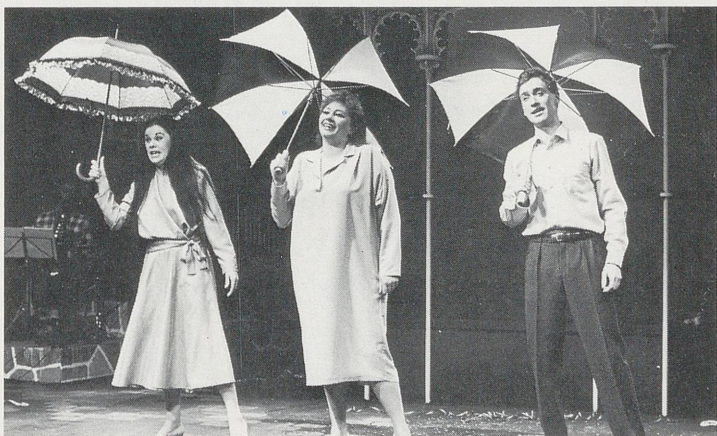
Dekorasjon og kostymer:

Per Fjeld.

Musikalsk arrangement:

Harald Dahlstrøm.

Med: Wenche Kvamme, Lothar Lindtner, Rhine Skaanes og Randolph Walderhaug.

REPRESENTANTER: • Arnljot Strømme Svendsen, formann • Borge Berggreen, varaformann • Berit Erbe • Marit Wikholm • Geir Kjell Andersland. • **VARAREPRESENTANTER:** Hildur Ve • Ottar Hovda • Lorentz Reitan • Marnie Suleng • Ragnhild Randal • **REPRESENTANTER FOR DE ANSATTE:** • Morten Andresen • Åge Rasmussen • **VARAREPRESENTANTER:** • Lothar Lindtner • Arne Jacobsen • Rhine Skaanes • Gunnar Staalesen • Oddvar Løvteit • Torunn Lunde.

TEATRETS PERSONALE:

TEATERSJEF: Kjetil Bang-Hansen. **SCENOGRAF:** • Helge Hoff Mosen. **INSTRUKTØRER:** Bentein Baardson • Knut Thomassen • Pål Øverland. **DRAMATURGER:** Kirsten Broch • Tom Remlov. **MASKØR:** • Håkan Hede • **SKUESPILLERE:** Inger Marie Andersen • Morten Andresen • Eilif Armand • Eva Bergh • Trude Lethun Birkelund • Peter Bredal • Bentein Baardson • Juni Dahr • Gjert Haga • Gøril Haukebø • Ragnhild Hiorthøy • Thor Hjorth-Jensen • Karin Hox • Arne Jacobsen • Torild Jacobsen • Helge Jordal • Kim Kalsås • Wenche Kvamme • Lothar Lindtner • Grete Nordrå • Ola Otnes • Stine Ramdahl • Sverre Røssummoen • Eva Sevaldson • Rhine Skaanes • Bjørn Sothberg • Karin Stautland • Dennis Storhøi • Svend Svendsen • Johan Sverre • Lars Steinar Sørbo • Nils Vogt • Randolph Walderhaug • Marit Østbye. **MUSIKERE:** Tom Harry Halvorsen, musikkalsk leder. • Harald Dahlstrøm, pianist. • Jan Kåre Hystad, treblåser. • Harald Mæland, batterist. • Knut Skodvin, bassist. • Torbjørn Wiberg, gitarist. **ADMINISTRASJON:** Kari Sjursen, økonomisjef. • Edwin Aarvik, teknisk leder. • Christen Løberg, kontorleder. • Beate Tvedt, produksjonsleder. • Gudveig Skadal, hovedkasserer. • Kari Eriksen, lønningssekretær. • Grete Flores, sekretær. • Jan Aage Rugaard, kontorbud. **SALGS- OG INFORMASJONSAVDELING:** Per Ivar Bergesen, salgsleder. • Eva Aase, salgssekretær. • Gunnar Staalesen, informasjonsssekretær. **INSPISIENTER:** Jørgen Fogge, førsteinspisient. • Øyvind Eskildsen • Bjørn Isaksen • Carl Mehl • Mette Omvik. **SUFFLØRER:** Ann-Britt Langeland • Marit Sogannes • Britt Synnestevedt • Vakanse. **REKVISITØRER:** Bastiaan van der Pas, avdelingsleder. • Indrani Balgobin • Åse Hegrenes • Per Gunnar Olsen. **LYDTEKNIKER:** Tore Jæger. **MALERSAL:** Kristoffer Nordahl Pedersen, malerformann. • Tor Gundersen, dekorasjonsmaler. • Oddvar Løvteit, dekorasjonsmaler. • Bernt-Olaf Nesbø, rekvisittmaker. **SNEKKERVERKSTED:** Olav Rutledal, snekkermester. • Hilleborg Eggen, snekker. • Trygve Jakobsen, snekker. **TAPETSERVERKSTED:** Henry Baadsvik, tapetsermester. • Einar Haukeland, tapetserer. **SMIE:** Torbjørn Danielsen, smedmester. • Per Hove, smed. **SCENE:** Kjell Heimstad, scenemester. • Jørgen Moe, scenemester, brannvernleder. • Olav Andersen, scenemesterassistent. • Odd Sørensen, scenemesterassistent. • Erland Andreassen, scenefagarbeider. • Elsebeth Bakke, scenefagarbeider • Dagfinn Jensen, scenefagarbeider. • Peder Johannessen, scenefagarbeider. • Helge Nordeide, sjåfør, scenearbeider. • Harry Slengesol, scenefagarbeider. • Bjørn Skogstrand, scenefagarbeider. • Dag Ove Sunde, scenefagarbeider. • Magdalon Thomassen, scenefagarbeider. • Odd Sogannes. **LYS:** Willy Myklestad, overlysmester. • Asbjørn Johnsen, lysmester. • Jan Stig Sunde, lysmester. • Helge Eskildsen, stillverkkjører. • Kjell L. Jensen, elektriker. • Åge Rasmussen, stillverkkjører. • Øystein Skiftesvik, lysarbeider. • Ketil Sunde, stillverkkjører. **FRISØRER:** Fritz Gjesdal, frisørmester. • Gunnveig Danielsen • Tove Ingebrigtsen • Margot Ystebø. **SYSTUE:** Rigmor Krovgiv, kostymesjef. • Solange Davidsen, assistent. • Hildur Engelsen, assistent. • Aase Karin Knudsen, syer. • Elsa Pettersen, syer. • Haldis Johannesen, tilskjærer. **PÅKLEDERE:** Turid Langeland • Ruth Johanne Tuft • Yngvar Øyen. **BILLETTKONTOR:** Haldis Skjelbred, billettsjef. • Hjørdis Harkestad • Aslaug Monsen • Åse Myking • Gerd L. Nilsen • Solveig Sønnervik. **RESEPSJONSAKTER:** Torunn Lunde • Solveig Storvik • Bjørg H. Aarbakke. **KANTINE:** Annelise Bakke, bestyrer. • Marie Innvær • Anna Lid • Kirsten Wilhelmsen. **RENGJØRING:** Evy Abrahamsen • Eva Adolfson • Else Marie Jensen • Vigdis Kaland • Henny Krossnes • Olufina Krossnes • Selma Næss. **OVERKONTROLLØR:** Svein Stangnes. **GARDEROBE:** Anne Grethe Eidevik • Gudrun Halland • Magnhild Kvicksson • Mary Skogstrand • Ingeborg Thomassen • Evy Aanderaa. **VAKTMESTER:** Heinie Rugaard.